E D I T U R A S C R I P T U M ®

OCTOBER**BABY**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILSON, ERIC
October baby / Eric Wilson, Theresa Preston - Oradea: Scriptum, 2013
ISBN 978-973-1813-73-8

I. Preston, Theresa

821.111-97-31

OCTOBER**BABY**

FIECARE VIAŢĂ ESTE **FRUMOASĂ**

ERIC**WILSON**
și THERESA**PRESTON**

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
OCTOBER**BABY**
by Eric Wilson and Theresa Preston
ISBN 978-1-4336-7847-9
Copyright © 2012 by Gravitas, LLC.
Published by permission of B&H Publishing Group,
Nashville, Tennessee, USA

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
OCTOBER**BABY**
de Eric Wilson and Theresa Preston

© 2013 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune inspirată din realitate. Numele personajelor, succesiunea evenimentelor și datelor sunt produsul imaginației autorilor.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-973-1813-73-8

Tiparul executat în U.E.

Dedicată copiilor lui Dumnezeu,
Născuți și nenăscuți,
Toți țesuți de către El
Cu un scop ce depășește
capacitatea noastră de înțelegere.

PARTEA I

Corion

„… când am fost făcut într-un loc tainic,
țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pântecului…
ochii Tăi mă priveau … mai înainte să mă nasc.“

— Psalmul 139:15-16 (NLT)

CAPITOLUL**UNU**

Alegerea unei femei

MOBILE, ALABAMA – OCTOMBRIE 1991

Oricât ar fi încercat, asistenta Rutledge ştia că nu avea să uite niciodată evenimentele ultimelor zile. Ah, Doamne, cum ar fi putut?

Vinerea trecută, propriile ei picioare o purtaseră spre clinica unde lucra, o instituție cu buget redus, înghesuită între clădirile din centrul Mobile-ului. Întâlnea pacientele, atât pe cele programate cât şi pe cele neprogramate, şi le pregătea pentru intervenții. Dar mai presus de toate, asculta. Într-un loc ca acesta, ascultarea părea mult mai de folos decât să-ți răceşti gura oferind sfaturi.

Majoritatea fetelor care veneau încoace năvăleau pe uşile clinicii de parcă acesta ar fi fost singurul loc spre care se mai puteau îndrepta. Erau aduse de un prieten sau o rudă. De un taxi sau de autobuz.

Pentru asistenta Mary Rutledge nu era important *cum*.

Nu, *cine* şi *de ce* erau aspectele care contau cel mai mult.

Le întâmpina pe fete, le ținea de mână. Unele îşi destăinuiau tainele şi fricile, în timp ce altele grăiau prin privirile îndreptate în jos şi prin oftatul greu. Unele îşi încordau maxilarul, ca şi când n-ar fi fost mare lucru să-şi plătească un consult în acest loc, iar altora, le tremurau buzele în timp ce încercau să se convingă singure că ceea ce făceau era bine.

Trupul femeii este proprietatea ei, fără doar şi poate, şi este liberă să facă ce poftește cu el. Da, fiecare are dreptul să aleagă.

Dar nu-i acesta oare decât un mod de a îndulci realitatea cât de cât?

Căci absolut toate, fără nicio excepție, erau îngrozite peste măsură. Simțeau că nu au altă alternativă, fiind constrânse de părinți, de circumstanțe, de speranțele şi visele personale. Erau femei de toate națiile: femei albe, altele hispanice, unele cu pielea mai neagră decât a lui Mary. Erau între ele şi nişte copile, deloc pregătite să îşi crească propriii copii.

După-amiaza târziu, printre paciente, asistenta îşi deschise o doză de Pepsi dietetic şi se rezemă de cadrul uşii unei săli de operații goale. Îşi scoase piciorul dintr-unul din papuci şi îşi frecă călcâiul de celălalt picior.

— Unde este următoarea femeie programată?

Vocea medicului o făcu să tresară.

Se întoarse şi înghiți sucul din gură.

— Nu ştiu, domnule.

— Du-te de vezi. Verifică la Josephine şi vezi ce se întâmplă.

În timp ce asistenta îşi vârî degetele înapoi în pantof, zări pe cineva strecurându-se spre ieşirea laterală din capătul coridorului. Fata umbla cu creştetul plecat, părul şaten ascunzându-i fața. Porter? Da, acesta era numele de familie. Abia dacă împlinise optsprezece ani. În spatele ei, uşa se închise automat.

Mary îşi spuse că va trebui să verifice mai târziu şi se apropie în grabă de zona de recepție, unde surprinse privirea lui Josephine.

— Vreo veste?

— E trei şi un sfert. Femeia mai în vârstă ridică din umeri. Şi încă nicio veste.

— Doctorul nu mai are astâmpăr.

— Nu-l lăsa să dispară încă, dragă. Lucrez de şase ani cu omul acesta, şi una îți spun, gândul lui zboară pe terenul de golf înainte să apuce picioarele lui să facă primul pas într-acolo.

Mary avea nevoie de slujba asta, şi vorbe ca acestea o făceau să se simtă incomod. Nu doar că era nerespectuos, dar îi isca îngrijorări legate de calitatea muncii prestate de doctor. Era cunoscut pentru faptul că trecea cu vederea anumite standarde de siguranță, şi uneori când era luat la întrebări, dădea vina pe cei care lucrau sub oblăduirea lui.

Josephine se ridică de pe scaun.

— Nu te deranjează, nu?

— Scuză-mă, ă… Ce m-ai întrebat?

— Dacă vrei să răspunzi la telefon în locul meu. Aştept de o oră să mă pot duce la toaletă.

— O, dar ar fi trebuit să spui. Du-te, Josephine. Du-te.

Recepționera dispăru grăbită din fața ei. Pe perete, minutarul ceasului se urni înainte. Ora 3:18 p.m. Mai puțin de două ore până la sfârşitul programului. Deseară, când va ajunge acasă, Mary avea să-şi maseze picioarele obosite cu nişte unt de shea.

Telefonul de pe birou țârâi.

Aruncă o privire pe coridor. Niciun semn de la Josephine. Mary mai răspunsese la telefonul clinicii, dar nu-i făcea deosebită plăcere. În ciuda pregătirii universitare şi a a faptului că obținuse o diplomă în asistență medicală, avea încă mari complexe când era pusă în situația de a face conversație.

Un nou țârâit.

Îşi închise ochii şi ridică receptorul.

— Vă mulțumim pentru, ă, pentru că ați sunat la Clinica Owens. Bună ziua. Cu ce v-aş putea…?

— Şi ce-i aşa bun la ziua de azi? Ha? Ia să-mi spui tu mie.

Ochii i se făcură mari.

— Poftiți, domnule?

— Vă urmăresc de multă vreme şi ştiu ce fel de lucruri faceți în locul acela.

Bărbatul continuă să-i vorbească pe un ton scăzut, calculat, turuind cuvintele prin receptor la fel cum ar turna un călău otravă pe gâtlejul unei victime. Furia lui, înjurăturile pline de răutate, se înfipseră în pieptul şi pântecul asistentei Rutledge. Era o bună ascultătoare, fără doar şi poate. Dar asta? Asta îi dădea fiori pe șira spinării, şi se cuprinse cu brațele aşa cum stătea în scaunul recepționerei.

Fără un cuvânt, puse receptorul în furcă.

— Femeia de la ora trei? Întrebă Josephine când se întoarse. Ea era?

— Poliția…

— A sunat poliția?

— Nu. Mary se ridică în picioare. Trebuie să-i sunăm, să-i sunăm imediat.

— Dragă, ce încerci să-mi spui de fapt?

Ea se duse repede la geamurile din față, unde trase jaluzele şi blocă soarele tomnatic.

— Mi-a spus că are de gând să arunce totul în aer, locul acesta și pe noi toți cei de aici.

Mary ştia că astfel de lucruri se mai întâmplaseră înainte, şi cu siguranță această amenințare nu putea trece drept o glumă.

— Ultimul telefon?

— A vorbit cât se poate de serios. Se cutremură. A spus că e cu ochii pe noi.

Doctorul își făcu apariția în toiul conversației lor.

— O anulare? încercă el.

Josephine îi ignoră optimismul copilăresc şi îşi lipi receptorul de ureche. Îşi flutură mâna spre Mary.

— Încuie uşa de la intrare, bine? Apoi în receptor: Poliția? Da, doamnă, am vrea să raportăm o amenințare cu bombă la Clinica Owens… Exact… Da, aceea este.

La uşă, Mary învârti cheia în broască şi aruncă o privire prin sticlă.

— Fantastic, făcu doctorul. Încă un frustrat?

Josephine era încă la telefon.

— Cât va dura? Ei bine, suntem în interior cu jaluzelele trase şi amândouă uşile încuiate… Nu, doamnă, nu plecăm nicăieri.

— Am înțeles, murmură Mary. Nicăieri, cu niciun chip.

Douăzeci de minute mai târziu, îi dădea o declarație Ofițerului Dodd.

Sâmbătă dimineața uşile clinicii se deschiseră din nou şi îşi reluară activitatea ca de obicei. Polițiștii găsiseră suspecți pe care îi puseseră sub supraveghere şi promiseseră să trimită mai multe patrule în zonă. În schimb, doctorul promisese să raporteze orice era ieşit din comun.

Pentru asistenta Rutledge, toate acestea nu erau decât o slabă consolare. Avea un apartament frumos în centru, cu o priveliște frumoasă, dar de obicei venea pe jos la lucru, pentru mişcare şi aer curat.

Nu şi astăzi. Pentru nimic în lume. De această dată îl sunase pe fratele ei mai mare.

În timp ce aştepta în spatele uşilor clădirii, îşi ridică părul la spate într-un coc strâns şi încercă să uite cuvintele pline de ură ce-i răsunau în minte de vineri încoace. Îşi îndreptă gândurile spre Ofițerul Dodd, cu buze subțiri, care ajunsese cel dintâi la clinică. Era un novice, însurat de curând şi nou în zonă, dar avea ochi prietenoşi, care se asortau de minune cu atitudinea lui care încerca să transmită că totul era în regulă.

Atunci auzi torsul mătăsos al Nissanului 300ZX al fratelui ei.

Mary îşi luă pantofii albi de asistentă şi coborî în grabă scările până la maşină. Fratele ei o privea prin ochelarii Oakley, care-i completau desăvârşit capul negru şi frumos. DeSean Rutledge era un avocat al apărării căpos, un bărbat impunător fizic şi intelectual, şi el o duse până la clinică fără niciun incident.

— Termin la cinci, DeSean. Vino pe la şi zece şi o să te aştept la uşă.

— Sigur. Îşi înălță bărbia. Sună-mă la birou.

Cu toate că ceasurile dimineții se scurseră încet, începu să respire mai uşor după prânz, de vreme ce nu mai primiseră alte telefoane sau amenințări. Părea să fie totuşi o zi liniştită, moale ca şi melasa bunicii ei.

— Avem un consult neprogramat, anunță Josephine.

După ce termină cu pregătirea de rutină a femeii din sala de operație, Mary se spălă pe mâini şi îşi vârî capul în zona de recepție. O văzu pe Josephine descuind uşa în fața domnişoarei Porter, fata cu ochii mari, care deunăzi se strecurase afară pe uşa laterală. Era una din acele adolescente care din spate păreau cât se poate de normale, şi chiar privind-o din față, nu te-ai fi gândit niciodată că fusese în săptămâna douăzeci şi patru de sarcină.

Fusese. În trecut.

Ieri, fata aceasta suferise intervenția.

Şi atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, îşi strângea dinții şi îşi ținea pântecul, de parcă ar fi ținut în mâini cele două jumătăți ale unui pepene plesnit de copt ce era?

Când văzu starea fetei, genunchii lui Mary se înmuiară şi se rezemă

de zid. Niciodată nu era un lucru bun când o mamă se întorcea atât de repede după avort, iar asistenta ştiu în clipa aceasta că propria ei lume urma să se schimbe. Nu ştia de unde-i vine această presimțire. Dar ştia. Era un instinct feminin. Ceva adânc în sufletul ei.

— Cum te simți, dragă? Cu ce te pot ajuta? întrebă Josephine.

— Sunt bine, spuse fata.

— Mi se pare că ești cam palidă.

— Vă rog, eu… Vă rog să-i spuneți că sunt aici. Vreau… trebuie să termine intervenția.

— Domnişoară Porter, nu-i aşa? Mi se pare că nu prea aveți aer.

— Nu, doamnă. Sunt… sunt bine, spuse gâfâind fata.

Apoi se prăbuşi pe podea.

Mary se apropie de fata care acum se făcuse covrig pe covor, gemând, strângându-şi brațele în jurul pântecului. Cum putea vreo asistentă să ignore ceea ce se întâmpla chiar sub ochii ei? Mary îşi putea pierde slujba dacă făcea ceea ce era de făcut, dar în clipa aceasta, ei bine, era mai preocupată să facă ceea ce se cuvenea. Şi ea era o femeie cu capacitate de decizie, şi din câte îşi dădea seama, tânăra aceasta trebuia să ajungă la Spitalul General din Mobile. Cât mai repede.

Mary luă telefonul de pe birou şi formă un număr.

— DeSean, tu eşti? Hei, ştiu ce ți-am spus mai devreme, dar trebuie să vii încoace.

— Cine e DeSean?

— Şoferul meu, îi răspunse Mary. Şi al domnişoarei Porter.

Îngenunche alături de fata ghemuită de pe jos, apoi o ajută să se întoarcă pe spate şi îi ridică picioarele cu o pernă de pe canapeaua aflată în zona recepției.

— Unde crezi că o duci? se rățoi Josephine la ea.

— Uită-te la ea. Sărmana, e în durerile naşterii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, nu-i aşa?

— Trebuie să ajungă la spital. Mi se pare singura decizie înțeleaptă.

Până la 1:45 p.m., o asistentă de douăzeci şi trei de ani şi o mamă adolescentă necăsătorită se îndreptau în trombă spre Spitalul General din Mobile într-un Nissan 300ZX alb. Neaşteptat? Categoric, da. Nu

se întâmpla chiar în fiecare zi ca asistenta Rutledge, angajata unei clinici de avorturi, să o ajute pe una din pacientele ei să nască un copil.

Născut în octombrie, viu şi plin de viață.

CAPITOLUL **DOI**

Dorințe

WILMINGTON, CAROLINA DE NORD – OCTOMBRIE 2003

Aşa, Hannah. Grace Lawson termină de aprins cele douăsprezece lumânări pe tortul de ciocolată cu cremă de zmeură. Pune-ți o dorință.

Zâmbindu-i mamei, Hannah nici măcar nu trebui să se gândească la ce să-și dorească.

Știa deja.

Rezemată de banca de lemn, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți de blugi, Hannah se aplecă spre masa de picnic din parc, şi părul ei lung de culoarea castanei i se revărsă peste umeri. Îşi răsese pentru prima oară picioarele de dimineață, ascunzându-se cu aparatul de ras al mamei ei sub duş. Acum că era practic adultă, îşi dădu seama că trebuia să înceapă să privească înainte. Tatăl ei îi spusese că trebuia să se gândească la lucrurile acestea, că trebuie să-ți stabileşti nişte obiective dacă vrei să-ți atingi visul. Erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească. Ce carieră îşi dorea? Unde să se ducă la colegiu? Cu cine se va căsători?

Şi decizii cu privire la lucrurile imediate, de pildă la ce film să se uite în timpul petrecerii de deseară. *Vacanță pe cinste* cu Mary-Kate şi Ashley Olsen? Sau *O iubire de neuitat*?

A, asta era uşor.

— Ai grijă, scumpo.

Mama ei îi prinse părul lui Hannah în spate.

— Se descurcă, spuse Jacob Lawson. Las-o să-şi sufle lumânările.

— Tati, sper că n-ai pus vreo lumânare din acelea buclucaşe!?

— Am încercat, dar mama ta a spus că eşti prea mare pentru așa ceva.

— N-am spus asta. Mama ei îl înghionti în coaste. Astmul ei e de vină. Hannah nu are voie să facă efort în încercarea zadarnică de-a le stinge pentru a i se împlini dorința ce şi-a pus-o.

— Toată chestiile astea cu dorințele, îți dai seama că sunt poveşti, nu-i aşa? spuse tatăl ei

Hannah şi mama ei schimbară o privire exasperată. Sigur, bărbații ştiau tot felul de lucruri despre ce însemna să-ți stabileşti un obiectiv şi să faci planuri, dar unele lucruri pur și simplu nu erau capabili să le înțeleagă. Uneori, un set de schițe detaliate nu fac cât o dorință simplă născută într-o inimă sinceră.

— Haide, acum, spuse el. Prăjitura aceea mă ispiteşte.

— Bine, tată. Bine.

Când Hannah îşi închise ochii, lumina lumânărilor dansă pe pleoapele ei. Adulmecă mireasmă de flori în vânt, sarea Atlanticului din preajmă şi puțin din parfumul after-shave al prietenului ei aflat în cealaltă parte a mesei. Jason începuse să se dea cu after-shave de la ziua lui de naştere, care fusese în urmă cu şase luni, ca şi când ar fi fost destul de mare să se radă. Dar Hannah nici măcar nu trebuia să-şi deschidă ochii pentru a-i vedea obrazul neted. Ştia exact cum arăta.

Jason Bradley, cu ochii mari şi cu părul ondulat, era atât de…

— Sincer, îi spuse Jason, dacă nu le sufli, o să le suflu eu în locul tău.

Atât de stânjenitor.

Un zâmbet îi înflori pe buzele ei lucioase date cu gloss roz, mulțumită părinților ei care îi îngăduiseră de-acum să folosească machiaj – dar *numai* dacă le permitea lor să o inspecteze înainte să iasă din casă. Îşi suflă lumânările. Un fum acrişor îi ajunse în nări, aproape făcând-o să strănute, apoi se dădu înapoi şi-şi deschise ochii. Cei din jurul mesei aplaudară.

Da. Reuşise să cucerească toate lumânările dintr-o suflare. Nu însemna asta că dorința ei avea să se împlinească? Dumnezeu asculta rugăciunile fetelor de doisprezece ani, nu-i aşa?

— Putem să lingem lumânările? întrebă Jason, şi se întinse după una.

Hannah îşi aranjă o bretea de la maioul ei.

— Nu mai suntem copii mici.

— Şi ce dacă?

— Şi i-ai văzut tu pe cei mari să facă asta?

Tatăl ei scoase o lumânare din glazură şi îi supse capătul.

— Uite, spuse Jason. Tatăl tău nu se jenează. Nu-i așa, domnule dr. Lawson?

— Niciodată.

Hannah ridică din umeri.

— Asta pentru că băieții nu au maniere.

— Şi fetele, continuă Jason, nu ştiu să se distreze.

— Toți au voie, spuse mama, să ia o lumânare înainte să încep să tai. Și începu să-i numere cu degetul pe cei aflați în jurul mesei. Cred că sunt suficiente ca să ajungă pentru toți. Eu nu mănânc, pentru că nu sunt o mare admiratoare a ciocolatei cu zmeură.

Bunicul lui Hannah, mătuşa şi unchiul ei, mama şi tata, Jason şi cele şase prietene ale ei, toți se ospătară, savurând glazura groasă de ciocolată şi ştergându-şi apoi fărâmăturile de pe buze. Soarele devenise ca o minge portocalie de foc pe orizont la apus, luminând printre crengile unui mirt de ceară, dând de gol un cameleon în timp ce suia pe trunchi cu două pungi stacojii umflate sub bărbie. După savurarea tortului, cadourile şi pungile aşteptau să fie deschise.

— Ce dorință ți-ai pus? întrebă Danielle. Era cea mai nouă prietenă a lui Hannah din grupul de tineri de la biserică, o fată înaltă, subțire, afro-americană, cu părul aranjat în aşa fel încât îi scoteau în evidență pomeții înalți şi ochii serioşi.

— Îmi pare rău, spuse Hannah, buzele îmi sunt pecetluite.

— Lasă-mă să ghicesc. Un milion de dolari?

Hannah scutură din cap.

— Să iei numai note de zece tot anul?

— Pare mai degrabă ceva ce şi-ar fi putut dori mama şi tata.

— Să fii manechin? întrebă Danielle. Cred că ți s-ar potrivi de minune?

— Nu cu picioarele mele.

— Arăți absolut fantastic, şi ai picioare frumoase, să ştii.

— Nu asta am vrut să spun.

— E vorba de coapsele ei, spuse Jason. Când a fost mică a avut nişte operații, de asta nu poate să facă sport. Adică, poate. De fapt să ştii că fuge destul de repede pentru o fată.

— Ce tot vorbeşti acolo, Jason? Ştii că încă te întrec.

— Dar dacă păţeşti ceva la vreo articulație, trebuie iarăşi să te opereze.

— E adevărat? întrebă Danielle.

Hannah ridică din umeri.

— Ştii cum păşesc modelele acelea pe un picior şi se răsucesc pe scenă? S-ar putea întâmpla ceva nedorit chiar în timpul unor mişcări chiar foarte simple. O răsucire prea bruscă. Direcția greşită. Au fost nişte complicații când m-am născut, aşa că se pare că sunt destul de fragilă.

Părinții ei schimbară o privire fugară peste masă.

— Nu că ar fi cine ştie ce, continuă ea. Trebuie doar să fiu atentă, asta-i tot.

Hannah le împărtăşea despre plăcerea părinților ei de a face sport şi activități fizice, în timp ce ea trebuia să fie mai atentă cu membrele ei fragile. Se simțea suficient de diferită şi aşa, fără să mai atragă atenția asupra imperfecțiunilor ei. Putea să fugă. Putea să se joace. Nu avea să permită acelor griji să o țină în frâu.

— Vino să-ți deschizi cadourile. Tatăl ei îşi întinse brațele spre stiva de cadouri. Părul său blond era tot cârlionți blonzi. Avea un zâmbet contagios, şi când nu era stresat de lucru o făcea să râdă prin simplul fapt că făcea o față caraghioasă. Sau sunt singurul care abia aşteaptă să vadă ce cadouri ai primit?

— Începe cu felicitările, spuse mama ei. Să nu uităm de maniere.

— Aşa, spune şi tu. Bunicul lui Hannah încuviință din cap. Trebuie să-i creşti pe copii cum se cuvine.

— Pot să încep cu a ta, Papa? îl întrebă Hannah.

— Hmm. Cred că da.

Ea se ridică în capul mesei, alungă un țânțar şi prezidă deschiderea felicitărilor şi cadourilor cu aerul unui adult. Mulțumi fiecărei persoane, nu sări, nu chiui şi nu țipă, şi se purtă în toate privințele

ca o tânără domnişoară. Primi o trusă de machiaj cu treizeci şi două de nuanțe de farduri de ochi, o colecție de cărți cu *Anne of Green Gables*, un cupon cadou de la Kmart în valoare de douăzeci de dolari, un colier din aur cu o pasăre și să nu uităm de abonamentul pe care părinții ei i l-au dăruit pentru a putea participa la cursurile de actorie cu o trupă locală de profesionişti.

Asta, mai mult decât toate celelalte, o făceau să-i vină să sară de bucurie. Era una din dorințele ei, să devină actor şi să aducă poveştile oamenilor la viață pe scenă. Poate că, într-o bună zi, chiar la televizor sau în filme.

Obiective. Uite, îşi stabilea obiective.

Şi chiar așa, nu era Carolina de Nord o pepinieră de talent artistic şi actoricesc? Nu fuseseră *Cei mai frumoși ani* şi *Ruleta destinului* filmate în preajma Wilmingtonului? Sau filmele mai recent produse, *O iubire de neuitat*, spre exemplu. Nu avea nimic împotriva gemenelor Olsen, dar da, povestea de dragoste dintre Mandy Moore şi Shane West era cu muuult mai matură.

— Vă mulțumesc, tuturor. Sincer. Îmi plac cadourile.

În timp ce părinții ei o cuprinseră într-o îmbrățişare de familie, Hannah trase cu ochiul printre brațele lor şi îşi dădu ochii peste cap, ca şi când ar fi suportat cu greu toată sufocarea aceasta doar de dragul lor. Genul de lucruri pe care copiii le fac pentru părinții lor.

— Țânțarii ăştia sunt tot mai graşi, spuse bunicul.

— Ar fi timpul să strângem, fu de acord tatăl lui Hannah. Presupun că toate fetele vreți să vă întoarceți acasă cu Grace şi Hannah pentru petrecerea în pijamale. Eu o să mă încui în camera mea şi o să încerc să dorm puțin, pentru că va trebui să îmbrac halatul de lucru înainte de răsăritul soarelui.

— Sunt convinsă că se vor purta cât se poate de frumos, spuse mama.

— Chiar crezi că va fi linişte? interveni Jason. Adică sunt fete, totuşi.

— Minunat, repetă ea, trăgându-i cu ochiul. Cum spuneam.

În timp ce toți se îndreptau printre umbrele tot mai lungi spre parcare, Jason sări la brațul lui Hannah. Ea se întoarse, continuând să meargă, iar ochii li se întâlniră.